

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la
Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

facientis, & ponas scandalum in equitate tua. Ac propterea periculosus est Confessiones audire potentium & magnatum: respectus enim & reuerentia erga eos tolerat scandalum aliquod debilibus adferre: ita ut vereantur facere in officio suo quod debent, ne illos contristentur, aut inclinare semper ad sentiendum & sequendum quod illis magis placet. Attendat itaque Confessarius ut loriam iustitiæ ita fortem & solidam induat, ut nullus humanus respectus eam flectat. Sed simul indignatio & zelus sit vestimentum laneum: debet enim misericordiae & clementiae coniungi: ita has virtutes accomodando, ut altera alterius effectum non impediatur: ut postea dicitur,

5. II.

ALIO clypeo magni momenti munire se debent Confessarij, ut omnia quæ officij sui sunt, rectè præstent: de quo dixit sapiens, loquens de summo Sacerdote Aaron: *proferens seruitutis suæ scutum, orationem*: significauit enim orationem quasi scutum esse, quo muniendi sint Sacerdotes, ut omnia sua ministeria ritè obeant, & maximè Confessarij: qui semper pugnant contra peccata, & contra Demones: qui penitentes quasi victos tenent. Et quamuis Apostolus b *fidem* appelleret *scutum*: id tamen non prohibet, quin & oratio sit scutum: cuius vis & efficacia ad obtinendum, quod petit, præcipuè innititur fidei & fiduciæ de omnipotentia & misericordia Dei. Quemadmodum autem scutum ex parte superiori latius est, ex interiori autem angustius: ita oratio & fiducia, qua parte respicit Deum, summam habet latitudinem: quia de immensa eius bonitate sperat, quæcunque ad ipsius gloriam & nostrum bonum petit: qua parte verò respicit terram nostræ vilitatis, valde est angusta: quia orans diffidit sibi ipsi, proprijsque meritis. vtrumque tamen est ad ipsam orationem necessarium, nec minus iuuat humilis de se ipso diffidentia, quam magna in Deum fiducia. Quæ tamen oratio in Confessarijs non debet angustari, ut pro seipsis tantum petant, & orent; sed latius se extendere ad suos penitentes. Quare suæ orationis scutum vtrumque protegere debet orando scilicet suppliciter Dominum nostrum, ut vtrumque dignetur protegere; & auxilio suo adesse, ut vterque faciat exactè officium suum. Boni enim Confessarij oratio plurimum confert ad hoc, ut Dominus noster penitentem adiuuet. Scimus enim (ut aduertit S. Ambrosius) solere Christum Dominum nostrum propter orationes vnus remittere peccata alterius; præbendo ei auxilium, ut faciat quod in se est, ut ab eis liberetur, iuxta id, quod refert S. Lucas in miraculo illius paralytici, cum enim Christus videret fidem eorum, qui paralyticum ipsi offerebant, eiusque sanitatem petebant: dixit paralytico: *c homo remittuntur tibi peccata tua*. Et quando voluit sanare d *surdum & mutum, apprehendit eum de*

a Sap. 18.
21.

b Eph. 6. 16.

Lib. 5. in c. 5
S. Luca.c Luc. 5. 20.
d Mar. 7.
33.

*urba seorsum, & suspexit in cœlum: vt ex eo intelligeret Confessarij, quo-
 rum munus seorsim exercetur, quoddam oculos suos eleuare debeant in cœ-
 lum: vnde venturum est remedium; & orationibus petere lucem, & pru-
 dentiam, reſtitutionem, & efficacitatem ad ea, quæ dicturi & facturi ſunt,
 ad vitam & ſalutem pœnitenti obtinendam. Præclara huius rei imago
 præceſſit in eo modo, quo e *Elias reſuscitaui infantem* quendam *defunctum*.
 & *Elifæus alterum*: nam vterque ſeorsim receperunt ſe ad conclauem, vter-
 que inſtanter orauit Dominum pro vita infantis; & vterque infantem ſe
 commenſurauit; & *Elifæus proprium os coniunxit infanti ori, & oculos ocu-
 culo, & manus manibus: vt calorem toti corpori adferret: & cum oratione ſua*
 repeteret: tandem reſuscitaui defunctum. Hunc in modum Confessari-
 us, recipiens ſe ad confessionale, vt pœnitentis animam reſuscitet: in-
 telligat, debere ſe frequentare orationem ad minimum bis; initio ſubi-
 cet Confessionis, & in fine. Et initio quidem petere à Deo auxilium, vt
 vterque exactè præſter officium ſuum, in qua oratione poſſet occupari
 dum pœnitens generalem Confessionem præmittit; aut cum ei impetrat
 benedictionem, quam aliqui initio petere ſolent, dicentes: *Iube Domine
 benedicere*: Et Confessarius reſpondet: *Dominus ſit in corde tuo, & in labi-
 tuis: vt rectè conſitearis omnia peccata tua*. Amen. Ad finem etiam in oratione
 aliquas orationes ipſi abſolutioni præmittere: qualis illa eſt: *Miſerere
 tui omnipotens Deus*, &c. vt bonum ipſius abſolutionis effectum iuuent.
 Sed præter hæc quoddam Prophetæ illi coniunxerint oculos, os, & manus
 cum oculis, ore, & manibus infantis ſuumq; corpus multò maius, quam
 infantis ei commenſurauerint, ſignificat quod Confessarius debeat ſe
 accommodare pœnitenti, vt ſpiritualis vitæ calorem ei impertiat, iuxta il-
 lud Apoſtoli: *g omnibus omnia factus ſum, vt omnes ſaluos facerem*. Cum
 pueris igitur faciat ſe puerum; cum ſapientibus agat ſapienter; & cum
 ſimplicibus etiam eorum ſimplicitati ſe accommodet. *Elias* ter hoc fecit,
Elifæus bis: in omnibus enim oportet Confessarium accommodare ſe tri-
 bus pœnitentiæ partibus, Contritioni, Confessionis, & Satisfactionis; &
 conſiderare ſententias, verba, exhortationes, pœnitentias; & reliqua om-
 nia, quæ ad hoc Sacramentum pertinent iuxta pœnitentis capacita-
 tem, & ingenium: vt ſic amore ille Dei accendatur; oculos aperiat ad
 culpas ſuas agnoſcendas, ac deſtendendas; os verò ad ritè conſitendas. Ma-
 nus quoque applicet ad opera ſatisfactoria: repetendo ſemel, iterum,
 aut ſæpius, quod neceſſe erit ad hunc finem obtinendum. Attendat et-
 iam diligenter, quoddam Prophetæ corpus erat calidum, vt corpus defuncti
 caleſceret: nam frigidus Confessarius non calefaciet frigidum peccato-
 rem, vt dictum eſt.*

Neque caret mysterio quoddam Scriptura dicat: *Elifæum; cum ſe inuenit*

c3. Reg.
17.20.

f4. Reg.
4.32.

g1. Cor. 9.
22.

set super puerum, ambulasse in domo semel huc atque illuc: insinuat enim expedire aliquando, vt Confessarius, audita Confessione, antequam absolutionem impendat, recedat aliquantulum à Pœnitente: & quisq; ab altero separatus maneat, vt confideret, & perpendat aliquid, quod ad se spectet: pœnitens quidem, vt maiorem faciat circa sua peccata reflexionem; & circa ea quæ Confessarius ipsi dixerit: & sese excitet ad maiorem dolorem, & contritionem; & seipsum stimulet ad concipienda seria emendationis proposita; & cogitet, qua ratione exequi poterit Confessarij iussa, & monita. Confessarius autem in hac ipsa secessione instantius orare debet pro Pœnitente ipso; & attentius considerare reliqua remedia; & quæ facienda supersunt, ad integram vitam & sanitatem infirmo restituendam. Et quamuis non semper possit nec debeat huiusmodi separatio fieri ab inuicem; in prolixis tamen Confessionibus, & cum res sunt confusæ, & intricatæ, plurimum refert id facere. Denique quod Propheta secundò se coniunxerit puero, confirmat, quod diximus: Confessarium scilicet progredi debere cum spiritu amoris, & blandè, ac tenerè: quasi cupientem ipsum peccatorem in sua viscera inducere; eumque resuscitare, etiã exposita propria vita: eò quod illum diligit, sicut seipsum: cupiatque ipsum Deum imitari, qui sese humiliavit, vt formam hominis, & pueri susciperet; fieretque vnum quid cum hominibus, vt eos ab eorū miserijs eriperet, & eos, qui ob sua peccata mortui essent, resuscitaret.

Ex omnibus dictis in hoc capite deducere licet, quid Confessarius ad Confessiones excipiendas iturus facere debeat: induere scilicet arma virtutum, quas insinuauimus. Et *primum* quidem collocare se in Dei presentia, & Christi Domini nostri obseruantis, quid ipse Confessarius agat, & quomodo iudicet: vt si Prætor aspiceret quid eius locum tenens faciat, aut ipse Rex, quid Prætor. Tunc enim iudex cum rectitudine iudicat, cum cogitat, se coram ipso Deo iudicare. Aspicit enim seipsum in terreno Tribunali sedentem, atque si esset coram Tribunali cœlesti: *Deinde* intentionem suam in hoc iudicio dirigere debet ad solius Dei gloriam, eiusque honorem tuendum; & animam illam reducendam: & ob reliquos fines muneris sui proprios; exuendo se intentionibus terrenis, & humanis respectibus, & omni genere acceptionis personarum: iuxta illud, quod S. Petrus Apostolus ad hoc propositum dixit, postquam viderat superius positam visionem: *h in veritate inquit, comperi: quia non est personarum acceptio Deus; & quod dixit Deus in lege antiqua: Ita paruum sicut magnum audietis aspicientes animas eorum, quasi iam exutas corporibus, & externis ornamentis: ita vt non propendeatis ad diuites aut nobiles, quæ tales sunt; nec repellatis pauperes aut viles, ob eorum vilitatem: cum Deus omnes magni faciat, & Christus sit pro omnibus mortuus; &*

Iob. 35. 13.
iudicare coram illo.

h. 18. 10.
34.
1. Dent. 17.

sæpè quod in oculis hominum est vilius, in oculis Dei sit pretiosius; & quod in mundo excelsum habetur, coram Deo vili aestimetur. Recte facta intentione accedit *oratio* pro se & pro pœnitente, suppliciter orando Dominum nostrum, vt qui huic iudicio & curationi huius infirmi est presens: velit tanquam supremus iudex & medicus supplere, ministri sui effectus. Simul quoque orandus est vterque Angelus custos, qui etiam adfunt, vt Dæmones ligent: ne huc accedant, & feruentibus suis inspirantibus feruorem vtrique necessarium adferant.

CAPVT V.

SCIENTIA ET PRVDENTIA CONFESSARIIS
necessarie.

SCIENTIA ET PRVDENTIA SVNT DVO oculi Confessoriorum ad videnda, & agnoscenda quæcunque ad proprium ipsorum officium spectant. Scientia dat cognitionem eorum, quæ sunt necessaria ad recte obeunda officia Iudicis, Medici, ac magistri; & ipsius Sacramentum Pœnitentiæ ritè administrandum: ita vt nihil desit eorum, quæ tres eius partes, Contritio, Confessio & Satisfactio, quibus accedit sententia Absolutionis, exigunt. *Prudentia* applicat generales scientiæ Regulas ad cuiusque pœnitentis particularia, iuxta rationis dictamen, perfectis omnibus Circumstantiis occurrentibus. *Scientia* varios habet gradus, quorum etsi maximus, & præstantissimus, qui pertinet ad Doctores, & Prælatos, (de quibus dicemus postea) sit etiam optimus, ad hoc ministerium turius ac perfectius obeundum: minimè verò sufficit ad satisfaciendum obligationi ipsius muneris, quæ valde arcta est. Quia nemo Iudicis, aut Medici munus in se suscipere potest, nisi necessariam habeat ad iudicandum, & curandum peritiam: & qui sine ea officium tale admittit, grauitèr peccabit, propter periculum, cui se exponit, non satisfaciendi veritati & integritati Sacramenti; etiam cum graui detrimento proximi. Neq; excusatus censebitur, eò quòd habeat ab Episcopo facultatè; aut Prælati mandatum; nec titulo Charitatis: Nullus enim prætextus virtutis licitum facere potest, quod est ex se illicitum; neque licet Episcopo indignum approbare; neque Prælato id alicui imponere: nec ipsemet, cui imponitur, potest acceptare: ne audiat

Vide Suarez Tom.
4. Disput.
28. Sect. 2.

à Deo